

ponese na Sveto goro. Zato je želel stari stric, da pride kdo in otme, če ne njega, vsaj tiste bisere, da bo uživala kneginjina duša mir. Vse ima gospa Kamenska natančno zapisano, pa skriva pred sinom.“

„To je tudi njena edina pametna misel. Tisti zaklad je pogubil strica in očeta Angelikovega. Šla sta — izginila brez sledu. Angelika smo pa ustavili...“

„Naj bi pustila Angelika, da gre. Prinesel bi bisere in zaklad — in če bi se ženil, bi se po srcu, ne radi gospodarskih razmer. Mama, povej mi odkrito: Ali si naredila kupčijo za mene?“

Trepetaje, blede, je stala Elvira pred materjo, široko odprto oko je strmelo v plašnem pričakovanju. Gospa Vidoni se je prestrašila. Pa poznala je svojo hčer, naredila je najslajši obraz in privila hčer k sebi.

„Kaj misliš, ti neumni otrok, da te mati prodaja? A ženina bi pustila, da gre? Danes so ženini redki in dragi, treba jih je držati.“

„Vprašam Angelika — in naj je kakor že bodi zavezan — če me ne vzame iz proste volje...“ je odgovorila Elvira uporno in se branila materinih rok.

„Naj te to ne briga!“ je vzkliknila mati. „Glej, jaz delam in skrbim zate... Toda kaj se preganjam z nehvaležnim otrokom — mar se peljem v grad...“

Jezno je zaloputnila vrata. Elvira je gledala z okna, kako se je zbasala životna mati v kočijo in se odpeljala. Na materin pozdrav ni odgovorila. Sum, da trgujejo Kamenski za njo, je razžalil njeno ponosno nprav. Angelik ji je bil simpatičen, ker ni bil vsakdanji, koristoljubni človek. In če je res, da se mora ženska možiti, kakor ji zatrjujejo vedno, bi vzela še najrajši njega. Toda njegova volja mora biti svobodna . . .

Sedla je h klavirju. Toda neubrane glasove so privabili trepečoči prsti . . . Elvira je spustila glavo na tipke. Razburjene misli so valovile . . . Kaj res ni drugačnega življenja? Odkar pojmi, gre dekletom le zato, da dobé moža, in materam, da jim ga pre-skrbe. In vsi nastopi deklet v svetu težé le za tem smotrom. In če se izobrazujejo za kak določen poklic, pristavljajo matere in hčere vedno, da je ravno pri tem poklicu dosti prilike za možitev. Kako pusto in vsakdanje je vse to . . . Ali res ni drugačnega življenja za žensko, kakor da se lovi za možem in se mu pokori? Kaj storiti zdaj, ko se vrača Angelik? Odkod dobiti moči, da se upre energični materi?

V cerkvi Sv. Ignacija se je oglasil zvon. Elvira se je ogrnila s sivim plaščem, pokrila s preprostim klobukom in šla v cerkev.

II.

Po drevoredu, ki vodi od Soškega gradu k Sv. Mavru in k prevozu v Solkan, se izprehaja Angelik Kamenski. Dan je mračen, pust. Že je okoli

osme ure, pa še ni pogledalo solnce izza Sv. Katarine. Praznik je. Ljudje hité k maši k Sv. Mavru ali pa se prevažajo čez Sočo v Solkan ali gredó v Gorico. Vsak hoče, da pride v cerkev — razmišlja



S KARLOVEGA MOSTU V PRAGI:
SV. JANEZ KRSTNIK

Angelik — celo železničarji. Vse je še tako zabito, kakor je bilo. On je menil, da se je izpremenilo mišljenje naroda, ker se je izpremenil on. Pa tu je vedno ista pesem. Pozdravila ga je že v Št. Petru, ko se je vračal; romarji, rožnivenci, litanije. Kakor